

MENEDÉK

Üres volt a galéria
Szemei előtt csak alkotása lebegett
Érzelmek sivatagából
Hirtelen tört elő a színes óceán
Létezés mint egyénileg elsajátított pokol
Melyből egyetlen kijárat
A konstruktivizmus vonalaival határolt
Menedékszerű ábránd

A galéria tömve volt
Emberek
Emberek nevettek a szokatlan
Abszurd menedékeken
Nekik ennyi volt csupán

Üres tekintettel fordult
A hátul álló fekete alak felé
Tudta, hogy ő is betért a festékből tákolt otthonba
Értette, átadta, befogadta
Majd célját elérve
Büszkén sétált el az üres tömegből
Örökre

VIASZ

Festményről lefolyó viasztól várod a vigaszt
Macskán a grimaszt fel nem fedezed
Elém állsz, kinyújtod a kezed,
De én nem fogom meg viaszos tenyered
Gondolataidat tükrözi a szemed végtelen óceánja
Az irigy orvos kioperálja a még dobbanó szívet

A galéria üres
Megtelt semmivel
Csak egy-két füves
Meg a buta gazdag
Kinek mindegy mit
Csak venni kell

Kész a festmény
A viasz kemény
Könnyes a szemem
Mi vagyunk rajt ketten
Én hátat fordítok
Némán ordítok
Ő vállamra teszi kezét
Könnyeitől nem látom a szemét
Tükröből látni igazán
Mi lett belőlünk
A festmény kemény viaszán

